

4. Дмитренко Ю. П. Трудове право України: Підручник. / Ю. П. Дмитренко. – Київ: Юрінком Інтер, 2009. – 624 с.

5. Саєнко М. Трудові спори щодо поновлення працівника на роботі. -Праця і Закон: Журнал - грудень 2013, № 12 (168). [Електронний ресурс] // Сайт юридичної компанії Закон перемоги // Режим доступу: <http://zakon-peremogy.com.ua>

Гвоздик Є. А.

(наук. кер. ст. викл. Коваленко В. Ф.)

студент IV курсу юридичного факультету

Полтавського інституту економіки і права

Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»

МІЖНАРОДНИЙ ТЕРОРИЗМ ЯК НАЙНЕБЕЗПЕЧНА ЗАГРОЗА СУЧАСНІЙ СВІТОБУДОВІ

Однієї з найбільш актуальних і обговорюваних проблем світового порядку в останні роки стала проблема міжнародного тероризму, а також діяльності держав і міжнародного співтовариства по боротьбі з ним.

Сьогодні світ і міжнародні відносини сильно змінилися. Виникла нова погроза, у боротьбі з якою не підходять звичайні наявні «на озброєнні» держав методи. Джерело цієї погрози часто досить невідоме. Цілями терористичних актів є не тільки військові об'єкти та військові, але й найбільш уразливі цивільні об'єкти і цивільні особи. Акти терору спрямовані на розповсюдження масової паніки, лякання, підрив довіри до влади та її шантаж. Виклик кидається не тільки урядам країн, але й самому сучасному суспільному устрою.

Для терористів не існує обов'язкових міжнародних договорів: вони можуть удатися до використання заборонених видів озброєнь і вражаючих речовин. Багато досягнень сучасної цивілізації грають на руку організаторам терористичної діяльності: свобода листування, свобода поширення інформації.

Безумовно, відносини, що змінилися між державами обумовлені не стільки розповсюдженням тероризму, скільки різними поглядами на те, як боротися з терористичною погрозою. З однієї сторони, навколо справді універсальної міжнародної організації ООН сформувалася неформальна глобальна антитерористична коаліція, яка включає в себе більшість держав. Ця коаліція вбачає своє завдання у боротьбу з тероризмом на основі міжнародного права, тобто використовуючи і удосконалюючи міжнародні органи, міжнародні договори, міжнародні механізми контролю та примусу, а також поглиблюючи і інтенсифікуючи відповідне двостороннє співробітництво.

Не можна однаково ставитися до терористичних організацій розвинених і бідних країн. У розвинених країнах немає широкого і глибокого соціального коріння, що дозволяє досить легко припиняти діяльність терористів – необхідно лише встановити і затримати керівництво відповідних терористичних організацій. Прикладом тому є успішне припинення діяльності японської організації «Аум Синріке», коли після арешту лідерів цього руху терористичні акти припинилися.

Питання визначення першопричин тероризму вимагає свого глибокого вивчення. Це в першу чергу потрібно для викорінювання цих першопричин. Треба спеціально відзначити, що ніякі фактори і мотиви не можуть бути виправданням тим особам, які стають терористами. Причини, що штовхнули ту або іншу людину на злочин, пов'язаний із скоєнням теракту, не повинні навіть непрямым чином легітимізувати це діяння.

Ще кілька десятиліть назад терористичні акти не мали б такого велетенського впливу на почуття та думки людей усього світу у зв'язку з меншим поширенням телебачення та відсутністю Інтернету. Однак надзвичайно неправильно було б зачинити національні кордони, увести цензуру, увести обмеження на права людини. Якби це трапилося, то не тільки людство було б відкинуте назад у своєму розвитку, але і виявилися б досягнутими цілі терористів.

Міжнародним співтовариством робиться багато чого для боротьби з тероризмом. Універсальні та регіональні міжнародні організації вирішують цю проблему, уряди держав співпрацюють у цій області, включаючи дуже актуальну співпрацю з правоохоронними органами.

Щодо антитерористичної діяльності в рамках ООН, то слід зазначити наступні найбільш важливі напрямки. По-перше, укладено 12 багатобічних міжнародних договорів, які мають сприяти боротьбі з тероризмом. Найбільш важливими цілями цих договорів є криміналізація в національних законодавствах діянь, пов'язаних із терористичною діяльністю, і забезпечення ефективної співпраці держав в області надання правової допомоги відносно таких злочинів. Фактично мова йде про створення системи універсальної юрисдикції, коли терорист не міг би вкритися і уникнути покарання в жодній державі світу.

По-друге, прийнятий ряд обов'язкових до виконання всіма державами членами ООН резолюцій Ради Безпеки ООН. Відповідно до цих документів держави повинні здійснювати дії щодо попередження актів тероризму і призупинення спроб надання допомоги терористам, забезпечити неминучість покарання осіб, винних в організації і здійсненні терористичних актів, зробити більш жорстким прикордонний і митний контроль із метою боротьби із міжнародним тероризмом і т.д.

По-третє, був створений Контртерористичний комітет Ради Безпеки ООН (КТК). У мандат КТК входить вивчення законодавства держав на предмет їх відповідності антитерористичним резолюціям Ради Безпеки

ООН і універсальним антитерористичним конвенціям ООН на підставі національних доповідей держав. Цей орган Ради Безпеки ООН також займається сприянням у наданні технічної допомоги для нарощування антитерористичного потенціалу держав.

Резолюцією Ради Безпеки ООН 1535 (2004), прийнятої 26 березня 2004 р. [1], призначений Виконавчий директорат КТК для того, щоб підсилити здатність Контртерористического комітету контролювати здійснення резолюції 1373 (2001) і ефективно продовжувати роботу з нарощування антитерористичного потенціалу.

У грудні 2002 р. на СМІД у Порту були прийняті Хартія ОБСЄ про запобігання тероризму і боротьбі з ним і рішення про «Виконання прийнятих в ОБСЄ зобов'язань і існування її діяльності щодо боротьби з тероризмом» [2]. На СМІД ОБСЄ, що відбувся в грудні 2003 р. у Маастрихті, було ухвалене рішення про створення Контртерористичної мережі ОБСЄ, яка покликана сприяти більшій ефективності зв'язків між державами і ОБСЄ з питань протидії тероризму.

Всі держави-учасниці вважають важливим внесок ОБСЄ в міжнародне співробітництво щодо боротьби з тероризмом і виступають за те, щоб в ОБСЄ була своя, конкретно визначена роль у міжнародній боротьбі з тероризмом. При цьому діяльність ОБСЄ повинна не дублювати зусилля ООН, а доповнювати їх. ОБСЄ, наприклад, могла б займатись вивченням і поширенням передового досвіду боротьби з тероризмом; вивчати причини, що штовхають людей до терористичної діяльності. Це складне і багато в чому делікатне завдання потребує особливих спільних міжнародних зусиль.

Література:

1. Резолюція Ради Безпеки ООН 1535 (2004), прийнята 26 березня 2004р. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Хартія ОБСЄ «Про запобігання тероризму і боротьбі з ним», прийнята 16 грудня 2002 р. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>

Джерипа М. О.

(наук. кер. доц.Горошко А.А.)

студентка II курсу юридичного факультету

Полтавського інституту економіки і права

Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»

АСПЕКТИ НЕНАСИЛЬНИЦЬКОЇ СПРЯМОВАНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ

Питання правозахисного руху ненасильницької спрямованості в Україні було актуальним ще з давніх років і залишається таким на сьогоднішній